

gik gennem Salen med sin larmende Klokke for at forkynde, at Kursnoteringen tog sin Begyndelse, var han i Almindelighed færdig med sine Forretninger; og efter et Øjeblik at have kigget ind i Læsestuerne vendte han tilbage til sit Kontor. Han hørte ikke til dem, der betragtede Børsen som en Slags Klub, hvor man mødtes efter Frokosten for at snakke om Byens Nyt og kritisere den sidste Teaterforestilling. Han viste sig ikke ofte i Teatret og deltog kun nødtvungent i Selskabslivet. Han delte sig ligeligt mellem sin Forretning og sin Familie, idet han ofrede den første sit klare og kloge Hoved, den sidste sit varme og ømtfølende Hjærte. Og — som man sagde om ham med en Hentydning til, at hans Kontor og hans Hjem laa i samme Gade — han havde altid Aandsnærværelse nok til »ikke at tage fejl af Husnummeret«.

Philip Salomon var eneste Søn og Arvtager efter den i sin Tid ikke mindre bekendte Isac Salomon, efter hvem Firmaet havde faaet Navn, en i mange Maader mærkelig Mand, et Handelsgeni, der fra omvandrende Sjakrer havde svunget sig op til for en Tid at indtage en dominerende Stilling paa det danske Pengemarked, — »Salomon Goldkalb«, som Folkevittigheden havde døbt ham. Han havde paa én Gang haft tyve Fuldskibe paa Søen, havde ejet Fabriker og vestindiske Plantager og ved sit Snille aabnet